

bo paa endog et bedre Hotel i Hovedstaden. Jeg nævnte, at alene Lønningerne for Sikringsanstalten beløb sig til 95 000 Kr.; ifølge det sidste Statsregnskab, som staar til Raadighed, udgjorde Beløbet 33 000 Kr. Paa et almindeligt Sindssygehospital, f. Eks. Nykøbing, er Udgifterne anslaaede til 695 000 Kr., medens Patientbelægningen gennemsnitlig er mellem 500 og 600, altsaa gennemsnitlig over 1 000 Kr. om Aaret til en Patients Betjening, Bevogtning og Behandling. Der er ingen Tvivl om, at den store Stigning i Udgifterne de nævnte Steder ikke blot hænger sammen med de særlige Forhold, men ogsaa med det, som har været Genstand for saa megen Omtale her, nemlig 8 Timers Arbejdsdagen. Naar Justitsministeren skal til at undersøge disse Forhold og overveje mulige Ændringer ved 8 Timers Arbejdsdagens Udførelse i Praxis, vil jeg bede ham, skønt vi ikke har nogen særlig Sparekommission for disse store Anstalter, have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorvidt 8 Timers Arbejdsdagen fuldt ud skal gennemføres paa dette Omraade. Jeg tror, at det er unødvendigt og urimeligt dyrt at gøre det.

Om 8 Timers Arbejdsdagen skal jeg i øvrigt kun sige de faa Ord, at det er ejendommeligt, at Tingets Medlemmer har faaet det Indtryk, at den radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode, her, om jeg saa maa sige, stod som den, der holdt sig stærkt nær op ad de Herrer Socialdemokrater og advarede Venstre. Det højtærede Medlem hører til dem, der i Talen mestrer ikke blot Ironien, men ogsaa den højere, ja undertiden endog den allerhøjeste Patos; og det var netop paa et af disse patetiske Højdepunkter, han hævdede sin Pegefinger, og alle fik Indtrykket af, at den var rettet imod Venstre. Han talte om Princippet 8 Timers Arbejdsdagen, som var grundfæstet i Versailles-Traktaten, og advarede imod at røre ved Princippet. Men læser man det ærede Medlems Tale, hvad sagde han saa rent praktisk og politisk om dette Spørgsmaal? Han sagde ordret følgende: „Dogmer og Skemaer er hverken vi eller vort Lands Arbejdere Tilhængere af, og i mangt og meget kan et saadant Princip lempes.“

Venstres Ordfører (Brorsen) talte ganske paa samme Maade om Dogmer. Indholdet af hans Udtalelser om dette Spørgsmaal var, at Princippet udførtes paa en aldeles ensartet Maade uden Nuancer, og jeg tror, at alle vil forstaa, at naar man tager Patos'en bort fra Hr. Rodes Tale, talte han i Virkeligheden, med Pegefingern

løftet, mod Skematikerne og Dogmatikerne med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen; og jeg føler mig overbevist om, at ingen i denne Sal, heller ikke det ærede Medlem, var i Tvivl om, hvor, baade i denne Sal og udenfor, Skematikerne og Dogmatikerne med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen findes. Jeg tør roligt hævde, at man om ham kan anvende det gamle Ord, at han saa til Kød, men mente Flæsk. Han pegede patetisk paa Venstre, men hans Ord var i Virkeligheden rettede til hans nære Venner, Socialdemokraterne: Pas paa, kære Venner, ikke at blive Dogmatikere og Skematikere i dette Spørgsmaal. Det glæder mig derfor at kunne konstatere, at altsaa Skematikere og Dogmatikere med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen i Henhold til det ærede Medlem Hr. Rodes Ordfører-udtalelser ikke findes blandt det radikale Partis Medlemmer; dette giver meget gode Udsigter med Hensyn til de fremtidige Forhandlinger om dette Spørgsmaal.

Saa har jeg til Slutning nogle enkelte Bemærkninger at gøre til de ærede Talere, som har strejft de sociale Love. Allerede under Valgkampen fik Venstre Gang paa Gang den Bebrejdelse, at Venstre havde standset Lovforslagene om kronisk syge og om Invalide- og Aldersrente, under Behandlingen i sidste Samling. Det kan kun bero enten paa Uvidenhed eller Misforstaaelse. Disse Lovforslag naaede ikke længere end til dette Ting, og i sidste ordinære Samling sad der som bekendt i dette Ting et radikalt-socialistisk Flertal og ligeledes i Udvalgene. Oppositionspartierne, Venstre og det konservative Folkeparti, var altsaa aldeles ikke i Stand til at standse disse Lovforslag her i Tinget og heller ikke i Stand til at forhindre deres Behandling i Udvalgene i det Tempo, som de førende Partier ønskede.

Men hvorledes var Forholdet faktisk under Behandlingen? Det var dette, at allerede i de allerførste Udvalgsmøder mødte de to Ministre Hr. Stauning og Hr. Rode og indrømmede, at medens Forslaget tidligere gik ud paa, at de paagældende Love skulde træde i Kraft den 1. April 1920, var man — antagelig efter Forhandling med den højtærede Finansminister — nu naaet saa vidt, at man var klar over, at de maatte udskydes i alt Fald til den 1. Januar 1921. Altsaa, allerede paa et meget tidligt Tidspunkt fik de Herrer Ministre finansielle Betænkkeligheder.

Man har ligeledes villet hævde, at disse Spørgsmaal laa de 2 Partier i allerhøjeste Grad paa Sinde. Man fik nærmest Ind-